

LBRIS

We know
books

VALERIE BOWMAN

*Lecții de dragoste
pentru conte*

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA

București

Capitolul 1

Londra, aprilie 1815

David Ellsworth era conte de Elmwood de câteva luni și deja se descurca de minune să se facă de râs. În ultima oră petrecută la cina soților Harrison, încercase deja să-și pună singur din supiera pe care unul dintre lachei o purtase în jurul mesei uriașe, se adresase incorect ficei lordului Mayfeather, care părea să fie *domnișoară* și nu o *lady* și, evident, abordase un subiect nepotrivit în discuția cu Lady Cranberry, care îl privi îngrozită când începu să spună o poveste din perioada în care luptase în armată pe continent. Aparent, conținutul era mult prea sângeros pentru urechile ei.

Prin urmare, David se scuzase de la masă și o luase repede pe coridor ca să caute un loc unde să se ascundă... și să fumeze un trabuc. Trecu în grabă pe lângă o mulțitudine de uși și ieși pe veranda din spatele casei. Afară era frig, dar se bucură de aerul tare după ce își petrecuse ultimele două ore în sala de mese prea ticsită de lume. Își scoase un trabuc din buzunarul interior al hainei și îl aprinse folosindu-se de lumânarea care pâlpâia deasupra unei mese aflate lângă ușă. Era unul dintre ultimele trabucuri pe care le mai avea. I le făcuse cadou un ofițer spaniol de pe continent. Avea de gând să-l savureze până la capăt.

Sora mai mică a lui David, Marianne, îi ceruse să renunțe la fumat, și o va face. Dar nu în seara asta. În seara asta, inspiră fumul familiar și închise ochii, încercând să uite toate lucrurile prostești pe care le făcuse în sala de mese.

Marianne avea dreptate. Avea nevoie de cineva care să-l învețe cum să fie conte. La urma urmei, el, sora lui și fratele lor, Frederick, care murise ca un erou în război, crescuseră într-o căsuță din Brighton, fără ca vreunul din ei să știe că tatăl lor era singurul fiu al contelui de Elmwood. Doamne, crezuseră că tata era tâmplar. Nu conte.

Marianne fusese slujnica unei doamne până îl întâlniseră pe marchizul de Bellingham, care o ceruse de soție după ce identitatea îi fusese confundată de două ori și făcuse o călătorie în Franța. Și acum, iată-i, doi frați care știau puține despre scandaloasa lume bună, amândoi nevoiți să se adapteze rolurilor de conte, respectiv de viitoare marchiză. David ar fi zis că povestea era ridicolă dacă nu ar fi fost adevărată. Aceasta era viața lui la douăzeci și nouă de ani. Cu mult, mult mai diferită de cum și-o închipuise.

La început, David bănuise că ocuparea unui loc în Camera Lorzilor va fi mai mult decât binevenită. Își va folosi noua putere ca să propună proiecte de lege menite să îi ajute pe militari și familiile lor. David aștepta cu nerăbdare această atribuție a noului lui rol. De cealaltă parte se temea... de sesiunea nesfârșită de vizite de curtoazie și tonele de reguli ridicole de etichetă pe care le tot încălca... asta îl scotea din minți.

Trase din trabuc și scoase un nor mare de fum în timp ce se rezemă de peretele rece de cărămidă din spatele lui, închizând ochii. Nu. Nu va renunța încă la trabucuri. Un fum bun era uneori singurul prieten al soldatului aflat pe un câmp de luptă înghețat și singuratic, care mirosea a praf de pușcă și a moarte.

O tuse delicată de femeie îi ajunsese la urechi și deschise brusc ochii pentru a vedea o femeie blondă splendidă cum pășește pe verandă și își flutură fumul de pe față.

– Scuză-mă, spuse ea cu o voce încordată și nefericită în timp ce continua să tușească.

David se îndepărtă de perete și își flutură brațul prin aer, încercând să risipească fumul.

– Îmi pare nespus de rău.

„Minunat.“ La ce noroc avea, probabil că tocmai îi suflase fum în fața uneia dintre prințesele din familia regală.

Blonda îl fixă cu ochi înguști.

– Ar trebui, răspunse ea, trăgând mai strâns peste umeri o pelerină din blană, evident scumpă.

– Nu mi-am dat seama că mai e ceva pe aici.

Își lăsă privirea să se delecteze cu minunata și la fel de scumpa rochie de seară care era parțial acoperită de pelerină. Diamante i se odihneau în jurul gâtului și îi erau împletite în părul blond. Avea doi ochi albaștri minunați ca de gheață, luminați de lumânările

aliniata de-o parte și de alta a ușii din apropiere. El aruncă o privire jur. Ea era tânără, frumoasă și părea să fie... singură. Era un lucru neobișnuit.

– Scuze, milady... hm, sunteți o lady, nu-i așa?

La naiba! Era un prost. Nu știa prea multe despre regulile înaltei societăți, dar era destul de sigur că nu trebuia să întrebi o doamnă dacă era o doamnă.

Ea își arcui o sprânceană blondă spre el și râse.

– Dumneata ce crezi? Arăt ca o doamnă?

– Da, ei bine, hm, arătați frumos, reuși el să îngaima, dorindu-și să-și dea una pentru nebunia lui.

Ce anume trebuia să spui când întâlneai o creatură divină și singură într-o grădină întunecată și rece? Nimic în cariera lui militară nu îl pregătise pentru un asemenea eveniment. Dacă ar fi fost un soldat francez, ar fi împușcat-o. Măcar ar fi încercat. Dacă ar fi fost un soldat englez, i-ar fi oferit un trabuc. În schimb, rămase înmărmurit, uitându-se stăruiitor ca un idiot care aștepta ca ea să mai spună ceva.

– Permite-mi să te scutesc de bătaie de cap, domnule...

Ea făcu o pauză, așteptând ca el să-i menționeze numele de familie.

– Ellsworth, spuse el încurcat.

Fir-ar să fie! Nu trebuia să spună nimănui că se numește domnul Ellsworth. Nu se mai numea așa. De când devenise afurisitul de conte de Elmwood. Dar cum să se corecteze în fața unei asemenea întruchipări a frumuseții? Se dovedise deja a fi un idiot, nu mai îndrăznea să adauge paie pe foc.

Dar stai. Ce îi spusese? Să-l scutească de bătaie de cap? El se încruntă. Oare ce voise să spună? Era pe cale să arunce trabucul pe jos și să-l zdrobească sub cizmă când ea se întinse și apucă țigara între degetele înmănușate. O privi uluit cum o duce la buze și trage, suflând fumul în aerul rece de deasupra capului lui. Cine era această tânără? O cunoscuse mai devreme, când se adunase lumea în salon? Se cam îndoia. Și-ar fi amintit de ea. Nu era o persoană pe care să o uiți cu ușurință.

Făcu ochii mici spre ea.

– Ai fost aici toată seara? întrebă el, neobișnuit de curios să înțeleagă cum de nu o observase.

Răsetul ei răsună cu o notă de asprime.

– Nu toată seara, nu. Mă tem că întârziile adesea la astfel de întâlniri. Am ajuns pe la jumătatea cinei. Dinadins. Așa seara pare o corvoadă mai mică.

– O corvoadă? repetă el, oarecum surprins că o femeie care părea atât de mult în elementul ei să fie atât de nefericită la un dineu.

Ea îl privi din cap până în picioare de parcă studia fiecare cusătură din îmbrăcămintea lui. Dintr-odată, se bucură că viitorul lui cumnat, marchizul de Bellingham, îl ajutase să-și cumpere o garderobă nouă potrivită pentru un conte.

– Poți sări peste amabilități, domnule Ellsworth. Știu ce joc joci.

– Joc?

El clipi nedumerit spre ea. Ce naiba voia să spună?

Ea oftă și își dădu ochii peste cap, trăgând iar din trabuc.

– Da, l-am mai văzut de sute de ori. M-ai văzut plecând de la masă și m-ai urmărit până aici. Doar te *prefaci* că nu m-ai urmărit. Te prefaci că nici măcar nu știi că sunt aici. Asta ar trebui să cred, nu-i așa?

Ea clipi agresiv spre el.

David strâmbă din nas și își încrucișă brațele la piept, privind-o la fel de atent pe cât îl privise ea cu câteva clipe înainte. Oare această tânără credea cu adevărat că venise aici în căutarea ei?

– Poți să crezi ce vrei, domnișoară...

Ea își dădu ochii peste cap și izbucni într-un răs arrogant.

– O, și acum o să te prefaci că nu știi nici cum mă cheamă. Ea clătină din cap și își trase blana mai strâns pe umeri. Serios, voi, bărbații, chiar trebuie să vă apucați să născociți idei mai originale. Nici nu pot să-ți spun de câte ori am mai văzut asta. Începe să se răsuflă schema, te asigur.

David scoase un sunet undeva între un pufnit și un geamăt. Cine se credea această tânără? Nu avea decât să fie una dintre prințesele din familia regală. Se îndoia sincer că oricare dintre nenumăratele fiice ale regelui George ar fi umblat aiurea fumând trabuc prin grădină și fiind nepoliticoasă.

– Îmi cer scuze dacă „schema” mea este „răsuflată”, domnișoară. Mă tem că n-am avut mult timp ca să născocesc ceva mai original.

Îi trimise un zâmbet încordat.

– Îmi dau seama, îl luă ea peste picior. Acum, nu-mi spune. O să te oferi să mă însoțești înapoi în sala de mese, apoi o să mă întrebi dacă poți să-mi faci o vizită mâine. Să nu pierdem timpul. Mă poți însoți până în sala de mese, dar nu, nu mă poți vizita nici mâine, nici în altă zi.

Ea își încheie micul discurs cu o încuviințare afectată din cap.

David îi luă trabucul dintre degete și mai trase un fum. Dacă avea să fie nepoliticoasă, era dispus să-i arate ce însemna cu adevărat.

– În regulă, răspunse el cu un zâmbet fals pe buze. Pentru că, la drept vorbind, nu doar că n-am de gând să te însoțesc în sala de mese, dar nu ți-aș face o vizită nici dacă ai fi ultima femeie din Londra.

Și astfel, aruncă trabucul, îl strivi sub cizmă, se răsuci pe călcâie, deschise ușa și păși hotărât înăuntru. Nu îi mai aruncă nici măcar o privire. În timp ce se îndrepta spre sala de mese, singur, un zâmbet mulțumit i se desena pe buze. Nu va uita prea curând expresia sinceră de șoc și indignare care se ivise pe chipul tinerei la auzul cuvintelor lui.

„Neprețuit. Pur și simplu neprețuit.“

Momentul fusese poate cel mai distractiv din câte avusese de când pusese piciorul la Londra. Să pună la punct unul dintre aristocrații atât de răsfățați din lumea bună. Serios, acești oameni chiar trebuiau să se ia mult mai puțin în serios. Cum Dumnezeu se va încadra el vreodată în această lume impertinentă plină de oameni încrezuți și de regulile lor obositoare?

David clătină din cap. Indiferent cine era fata, părea atât de obișnuită să fie cea nepoliticoasă, fără ca oamenii să-i întoarcă favorul. Dar el știa sigur un lucru, spera să nu vină vreodată ziua în care va mai avea ghinionul să o reîntâlnească pe această domnișoară arogantă.

Capitolul 2

Mută de uimire, Annabelle se uită lung la ușa prin care bărbatul tocmai dispăruse. Cine naiba era *el*? În toți cei douăzeci și trei de ani pe care îi avea, nu întâlnise niciodată un domn care să fie atât de nepoliticos cu ea. Era măcar un gentleman? Faptul că fusese invitat la petrecerea lui Lady Harrison o făcea să creadă că trebuie să fie, dar ea nu-l mai văzuse până acum și sigur îi întâlnise pe *toți* domnii din lumea bună. Pe fiecare în parte dintre aceste suflete plictisitoare și previzibile. Ar fi spus că este străin, dar el vorbise într-o engleză perfectă, fără nici o urmă de accent. Nu cunoștea mulți străini care să vorbească engleza atât de bine. Cu toate acestea, amuzanta țigară de foi pe care o împărtășise cu el era ceva complet necunoscut. Nu semăna cu nici una dintre cele pe care le fumase în secret după ce le furase din umidificatorul aflat în biroul fratelui ei. Poate că, la urma urmei, bărbatul *era* străin.

Pentru ca întreaga situație să fie cu atât mai rea, bărbatul era chipș, la naiba! Părea să aibă la vreo treizeci de ani, înalt, cu un păr de un castaniu-închis și ochi de un albastru-închis, o combinație care i se păruse întotdeauna fascinantă. Avea umeri lați și puternici, o talie îngustă și un maxilar parcă sculptat în marmură. Jumătate din chipul lui fusese cufundată în întuneric când îl văzuse pentru prima oară, dar când pășise în lumina lumânării, aproape că i se tăiasse răsuflarea. Și toate lucrurile necuviincioase pe care le făcuse, *nu* neapărat pentru că ar fi fumat în fața ei.

În mod normal, când bărbații veneau după ea afară și încercau să o compromită, nu reușeau deloc să arate că habar nu aveau că era acolo. Acest bărbat mersese mai departe și începuse să *fumeze* în fața ei. Era ceva nou. Îi admirase ingeniozitatea. Trăsese câteva fumuri doar pentru a-l șoca. Uneori reușea să-i sperie cu un comportament neobișnuit, făcându-i să decidă numaidecât că, până la urmă, ea nu era material potrivit de soție. Unii dintre șarlatani

erau de-a dreptul îngroziți de acțiunile ei. Previzibil. Plictisitor. Uneori, amuzant. Însă acest bărbat nu păruse deloc tulburat de comportamentul ei. Păruse mai ofensat că îl acuzase că se preface. Și acest lucru era nou. Nu putea să nege că era mai original decât ceilalți. În plus, grosolănia lui de la final, când îi spusese că nu i-ar fi făcut o vizită nici dacă ar fi fost ultima doamnă din Londra... Chiar dacă era ușor teatral, fusese o reacție neașteptată, fără îndoială. Ea făcu ochii mici și își încrucișă brațele la piept, bătând darabana cu degetele pe coate. Hmm. Poate se înșela. Poate că acest bărbat *nu* știuse că ea se afla afară. Poate chiar *nu* știa cine era ea. Greu de crezut, dar posibil.

Annabelle oftă și deschise ușa pentru a intra în casă. Mama ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi știut jumătate din lucrurile făcute de Annabelle pentru a-și descuraja pretendenții. Dar mama nu știa. Nici unul dintre bărbați nu avea să îi spună. Nu îndrăzneau să riște să-și atragă furia marchizei văduve de Bellingham și, de altfel, nici mânia fratelui ei, Beau, marchizul. Pe deasupra, oricât de straniu ar fi fost comportamentul ei, Annabelle era văzută pe piața matrimonială ca una dintre cele mai râvnite doamne. Și nu doar pentru că avea o zestre indecent de mare și se trăgea dintr-o familie impecabilă. Nu. Adevăratul motiv pentru care era considerată a fi un asemenea trofeu pentru bărbații din înalta societate a Londrei era pentru că avusese ghinionul de a se fi născut frumoasă. Neobișnuit de frumoasă. După spusele aproape tuturor celor cu care se întâlne în ultimii cinci ani, avea o înfățișare uluitoare și un chip de o frumusețe neasemuită. Teribil de neplăcut, dacă era să o întrebe cineva. Dar aparent adevărat.

Frumusețea ei părea să transforme aproape fiecare bărbat bun de înșurătoare din țară într-un nebun de legat atunci când se regăsea în prezența ei. Annabelle încetase deja de multă vreme să se mai lase flatată de atenție și se săturase pur și simplu de asta. Refuzase deja vreo douăzeci de cereri în căsătorie. Ei bine, mai exact, Beau le refuzase în numele ei. Dar ea nu fusese interesată de nici una dintre ele. Nici măcar de una singură. Pentru pretendenții ei, ea era doar un trofeu care trebuia câștigat și nici unuia dintre bărbați nu-i păsa de istețimea sau de inteligența ei, ca să nu mai vorbim de nevoile, dorințele și visurile ei. Jumătate din populația masculină a lumii bune încercase să o curteze și nici unul dintre

domni nu o întrebaseră vreodată ce gândea. Era sătulă. Și chiar dacă Beau și mama se întrebau disperati dacă se va mărita vreodată, Annabelle refuza să se căsătorească cu un îngâmfat care o dorea la brațul lui doar pentru înfățișarea și zestrea ei. Mai important, refuza să aparțină vreunui bărbat.

Din fericire, Beau nu insistase pe temă și, în ajunul celui de-al șaselea sezon, Annabelle nu era nicidecum mai hotărâtă decât în alte sezoane să-și aleagă un soț. Deși nu îi spusese acest lucru lui Beau. Ceea ce iubitul ei frate mai mare nu știa nu avea cum să-l rănească. În plus, Beau își anunțase recent propria logodnă cu frumoasa roșcată Marianne. Nunta va avea loc curând, dar sigur îi va ține pe toți ocupați măcar în primele săptămâni ale Sezonului.

Annabelle intră în casă și se scutură de frigul care îi intrase în oase pentru că rămăsese atât de mult afară. Luă o bomboană cu mentă din cutiuța pe care o ținea în gentuță pentru a-și ascunde mirosul de fum. Nu trebuia să-i dea mamei motive de îngrijorare.

Folosind o oglindă așezată deasupra unei mese de lângă ușă, Annabelle își cercetă în treacăt coafura. Întoarse capul dintr-o parte în alta. Nu avea ce să facă. Arăta la fel ca întotdeauna. Perfect stăpână pe sine la exterior, perfect nefericită în interior. Dar nici o oglindă nu putea să surprindă această realitate. S-ar fi rugat ca frumusețea ei să pălească mai repede, dar renunțase cu mult timp în urmă la actul inutil al rugăciunii. Nu reușeau nimic prin rugăciuni.

O, ce mai conta? Petrecerea de astă-seară era la fel ca oricare dintre celelalte zeci de petreceri la care participase de-a lungul anilor. Cu o singură excepție. În seara asta, se va întoarce la masă și se va strădui să-l ignore pe acel bărbat nepoliticos, deși foarte chipeș. Oricine ar fi fost el.

Capitolul 3

– Locul meu nu este aici, îi spuse David în șoaptă viitorului lui cumnat, marchizul de Bellingham, în timp ce intrau pe ușa de la White.

– Aiurea, răspunse Bell, întorcându-se și bătându-l pe David pe spate. Acum ești conte de Elmwood și îți sponsorizez intrarea în club. Este ca și făcut.

David se frecă la ceafă și tresări.

– S-ar putea să fie „ca și făcut“, încuviință el, dar locul meu tot nu este aici.

Aruncă o privire în jur spre pereții căptușiți cu mahon, covoarele din pluș, scaunele somptuoase din piele. Aproape că simțea mirosul de bani în aerul de aici. Era atât de evident. După ce își petrecuse ultimii doisprezece ani în armata Majestății Sale, trăind în mare parte prin corturi în ultimii cinci, un asemenea fast îl făcea pe David să se simtă incomod. Voia să fugă din clădire și să se mai oprească în cabana din Brighton în care crescuse. Nu. Indiferent ce spunea Bell, locul lui David sigur nu era aici.

– Hai, spuse Bell după ce își întinse haina spre unul dintre lacheii care așteptau lângă ușă.

Pe oriunde mergeau se găsea mereu câte un lacheu care aștepta lângă ușă. Și David își întinse repede haina. Avea de gând să imite fiecare mișcare pe care o făcea Bell aici. Cum te purtai într-un club exclusivist pentru gentlemen? David nu avea nici cea mai vagă idee. Cel mai aproape de un asemenea loc în care ajunsese erau corturile ofițerilor din Războiul Peninsular. Care erau departe de opulența sculptată în marmură, aur și fresce în care se aflau acum.

– Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu câțiva dintre băieți, continuă Bell, străbătând clubul de parcă ar fi fost a doua lui casă.

David trase adânc aer în piept și se pregăti să facă cunoștință cu „câțiva dintre băieți“. Pe aici, asta putea să însemne un duce sau vreun alt marchiz precum Bell. În ciuda bogăției și a educației privilegiate, Bell era un om bun. Era logodit cu sora lui David, Marianne,

dar cei doi se cunoscuseră înainte ca David să aibă vreun fel de bănuială că el era, de fapt, moștenitorul contelui de Elmwood, ceea ce făcea ca sora lui să fie o lady. Lui David încă nu-i venea să creadă. După ce Bell, Marianne și David se întorseseră din Franța toamna trecută, aflase că răposatul lui tată fusese singurul fiu al contelui de Elmwood. Dar în ultimele luni se întâmplaseră prea puține pentru a permite ca realitatea să se așeze înăuntrul lui.

Acum, David era un nobil, un bogătaș, un aristocrat. Era prea de tot. În Brighton, nu fuseseră crescuți neapărat în sărăcie, dar sigur nici în lux. Locuiseră într-o casuță simplă cu trei dormitoare. Unul pentru părinții lor, unul pentru Marianne și unul pentru David și Frederick. Făcuseră tot felul de treburi, frecaseră podele și tăiaseră copaci pentru lucrările tatălui lor. Pescuiseră, vânaseră și se duseseră la dansuri populare, iar când ajunseră la vârsta majoratului, David și Frederick se înrolaseră în armată și Marianne devenise slujitoarea lui Lady Courtney.

Dar nimic, absolut nimic din toată educația lor nu le dăduse nici cel mai mic semn că tata fusese fiul unui conte. Aparent se certase cu bunicul lui David din cauza dorinței de a se însura cu mama lui David și, în loc să cedeze, tatăl lui David decisese să renunțe la viitorul lui titlu și să se așeze cu familia în Brighton, departe de îmbulzeala din Londra și fosta lui viață. Dar nici pe patul de moarte, tata nu pomenise cine era cu adevărat. Detaliul îl făcea uneori pe David să spere că totul fusese o mare greșeală. Însă generalul Grimaldi în persoană, șeful Ministerului de Interne, fusese cel care aflase adevărul și părea că nu încăpea nici o că tatăl lui David fusese singurul fiu al contelui de Elmwood. Ceea ce însemna că David, ca fiu în viață, moșteneva titlul după moartea tatei.

– Vezi, acolo, Bell arată spre un grup de bărbați care zăboveau în jurul unei cărți mari în colțul salonului principal. Acea este celebrul registru de pariuri. Se pariază tot felul de lucruri în paginile acestui volum.

Pe David nu îl lăsă inima să-i spună lui Bell că nu auzise în viața lui de registrul de pariuri și, pe deasupra, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nebunii făceau pariuri. Nebunii care se despărteau repede de banii lor. David văzuse nenumărați nebuni în armată pierzând solda pe o lună sau mai mult, dispuși să parieze pe o șansă prostească.